

mod et Medlem. Det er muligt, at man gjorde det i Folkethinget for en 24—25 Aar siden eller længere tilbage, da den ærede Minister var Medlem her, men nu har man ophørt at betragte det som et Bevis mod en Taler, at sige: Hvis man havde sat sig ind i det og det, hvis man havde tænkt over det og det, vilde man være kommen til det samme Resultat som Modparten. Det skal jeg altsaa skænke den høitærede Minister og alene holde mig til selve Spørgsmaalet. Jeg vil da sige, at, naar den ærede Minister mener, at jeg ikke havde vidst, at Administrationen omsætter nogle Præstegaardsjorder i Penge, og at en Del deraf bestyres af Biskoppen og Amtmanden for det vedkommende Stift, har han gaaet vist gjort mig noget mere uerfaren og uvidende i dette Spørgsmaal, end noget Medlem her kan antages at være. Smidtidigt skal jeg ganske vist ærlig tilstaa, at jeg aldrig har vidst, hvorfra Administrationen overhoved havde Berettigelse til at omsætte en Del af et Præstefalds Indtægter paa denne Maade. Jeg har ingen Forklaring faaet deraf hverken her eller andetsteds; man har i det Høieste fundet sig deri, men at man har betragtet det som hørende under Lovgivningsmagtens Omraade, have de allerfleste Ministre viist ved i de af dem her forelagte Forslag at optage Bestemmelser om Regulering og Salg af Præstegaardsjorden. Jeg veed altsaa ikke, med hvad Ret det gjøres, men man har fundet sig deri, og jeg maa fastholde, som af to ærede Talere allerede fremhævet, at det ligger aldeles udenfor Betragtningen her. Den Sag er det overmaade let at ordne; man lader blot et Landgilde staa paa en Del af disse Jorder og sætter de øvrige Penge fast til Jorbel for det samme Pastorat, idet man lader Præsten have baade Landgildet og Renterne paa samme Maade, som han før har gjort med Udbyttet af Forpagtningen; saa var der ikke Noget at bestyre eller disponere over der. Det var en Omsætning, Administrationen havde foretaget — med hvilken Gjennemsel veed jeg. Dette Spørgsmaal ligger altsaa udenfor det, Sagen her dreier sig om. Med Hensyn derimod til de andre Midler, der inddrages under Stiftsøvrigheds Bestyrelse, som f. Ex. dem, der ophobes til Kapellanier i samme Menighed, eller som tænkes flyttede til et andet Sogn eller brugte i almindelige kirkelige Diemed, da ligger det — og det henvender jeg til den ærede Ordfører, der ikke har forstaaet det Forslag, han selv var med til at stille i Fjor — fuldstændig udenfor dette vort Forslag fra i Fjor. Deri sagde vi udtrykkelig: „Afdrag, foretagne i geistlige Embeders Indtægter siden 11te Juni 1875, og indbragte i Fonds under Navn af Stiftsmidler, anslaaes til“ o. s. v. Det er altsaa samtlige disse Afdrag, hvad enten de ere foretagne til Oprettelsen af Kapellanier eller til Henlæggelsen til et andet Embede, eller i andre almindelige

Diemed, Afdrag altsaa baade i særlige og i almindelige Diemed, — naar det da ikke er en blot og bar Ompostering af et Embedes Indtægter fra faste Ting til Penge, saaledes at de blive ved Embedet — som ere indbefattede i dette Forslag fra i Fjor; som den ærede nuværende Ordfører selv var med til at stille. Det var det, vi sigtede til i Fjor, men nu vil man stille disse Midler ad, og den ærede Minister vil paastaa, at den Fremgangsmaade, man hidtil har anvendt, er Noget, man i en lang Aarrække uden at tage Forbehold har ladet passere. Dette er ikke rigtigt. Den ærede Minister er i saa Henseende gaaet et stort Skridt fremad, idet han foruden disse Afdrag i særlige Diemed systematisk har fraklipet ethvert større Embede Midler til mere almindelige kirkelige Diemed. Ministeren har ikke taget fejl, desom han har gjort det i Saab om, at der en Skønne Dag kom et Folkething, som belønnede ham for denne Gjerning ved at give ham en rundelig Bevilling til behagelig Afbenyttelse i kirkelige Diemed. Jeg siger altsaa, at Omsætningen af Forslaget i Fjor stemmer ikke med det i Aar, idet man den Gang ikke holdt udenfor, hvad der toges bort til særlig angivne Diemed. Nu siger den ærede Minister angaaende disse Ord i Forslaget, at han ikke vil forklare eller fortolke dem saaledes, at han, naar det er vedtaget, kan tage Midler fra eet Præstefald til et andet. Dette yttrede den ærede Minister i sit sidste Foredrag, og det er altsaa fuldstændig paalideligt, at det vil den ærede Minister ikke gjøre. Men jeg skal gjentage, hvad jeg sagde imod første Foredrag, at det ubeluffer ikke, at den ærede Ministers Eftermand gjør det, lige saa lidt som det ubeluffer ved den ved 2den Behandling foreslaaede Anmærkning. Saaledes som den Lød og Lyder, kan en Minister henlægge de Statsmidler, hvoraf geistlige Embedsmænd lønnes, og som han har klippet fra det ene Embede, — naar han gjør det strax i samme Dieblik — til et andet Embede. (Th. Nielsen: Det vil Ministeren jo ikke gjøre!) Nei, det kan være meget rigtigt, men jeg ser paa, hvad der staar i Forslaget, og jeg siger da, at jeg ikke erkender, at Forslaget er til Ginder for, at Ministerens Eftermand gjør det i Kraft af den Redaktion, det i Virkeligheden har (Th. Nielsen: Saa forandre vi det til næste Aar!). Ja, jeg veed ikke, hvor foranderlig det ærede Medlem er, og kan derfor ikke sige, hvorledes han til den Tid staaar. Det ærede Medlem taler saa meget om sit faste Standpunkt og holdt jo før et langt Foredrag om Uforanderlighed. Jeg skal minde ham om, at han i Fjor fortalte os, at, da han sidst drog fra sine Syder, sagde de til ham: giv ikke efter overfor dette Ministerium, i alt Fald ikke saa længe, vi have den nuværende Kirkeminister. (Th. Nielsen: Ja, men nu sige Syderne noget Andet!) Jeg anfører det blot som en historisk Bemærkning. Jeg udtalte allerede den Gang, at det forekom